

PORGAZEEEN 84

EDITORIAL

Milí čtenáři, milé čtenářky,

rok se s rokem sešel a já vás opět zdravím s vánoční náladou. Protentokrát sice z Vídně, ale Vánoce všude v Evropě nepopiratelně patří k nejoblíbenějším svátkům, ať už jste malé dítě nebo dospělý člověk. Advent jako by vzbudil všechny unavené a povzbudil dobrou náladu. Štěstí a úsměvy, které v této době můžeme vídat, mají podle mě původ ještě z doby, když u každého z nás zvonil Ježíšek na zvoneček. Samozřejmě k tomu přispívá dost dalších faktorů jako sladké cukroví, česká obsese s pohádkami nebo čas strávený doma s rodinou a kamarády, protože nás zima zahnala dovnitř. Také všudypřítomná výzdoba, nejextravagantnější vždy na vánočních trzích (pokud můžete, navštivte ty vídeňské, ale nezapomeňte si s sebou vzít lední brusle nebo pář eur na jejich vypůjčení, stojí to za to) tomu napomáhá.

Proč tady ale zase taklik mluvím o Vánocích? Pokud bych totíž měla něco vyzdvihnout z Vánoc jako highlight, tak by to byly tradice. Ať už ty české nebo všeobecně rozšířené. A nejoblíbenější aktivitou by musely být diskuse o nich. Kapra snad jíme všichni, ale kdo z vás krájí jablíčko v naději, že tam bude hvězdička? Nebo se celý den postí, aby večer viděl zlaté prasátko? Skvělé jsou také extrémně vášnivé diskuse o bramborovém salátu a jeho přípravě. Až se budete nudit, stačí otevřít Facebook a napsat „bramborový salát“. Taky konverzace o nejoblíbenějším cukroví už jsou vlastně trochu tradicí. Jo a věřili byste, že se v Rakousku nespojují Vánoce s pohádkami? Z toho, co jsem pochytila, to je čistě česká tradice. A přitom by třeba Pelfíšky měly patřit k základnímu vzdělání. Více o tom však až na dalších stránkách tohoto čísla.

Vánoční atmosféru bych popsala jako hřejivou. V posledních letech by se to samozřejmě dalo říct i o počasí v prosinci, ale já mám spíš na mysli teplý čaj při filmu, když jsem zavinutá do deky. V ideálním případě je venku vánice, ale to díky již zmíněné klimatické změně zažíváme jen přes Ladovy obrázky. Anebo možná někde hluboko v horách. Ale abychom nezapomněli dodat tomuto úvodníku trochu kýče, hlavní je, s kým svátky strávíte, ne kde. Dřív mě trochu iritovalo, když se říkalo, že na sebe máme být o Adventu hodní. Na druhou stranu jsem si všimla přívětivější, a právě hřejivější atmosféry. Nechtělo se mi ale věřit, že bychom se všichni rozhodli být jeden měsíc v roce na sebe navzájem milí a po zbytek roku na to zapomněli. Jindy než na Vánoce to má být zbytečný nebo co? Možná se ta pěkná nálada všude možně rozšíří, protože jsme díky tradicím donuceni něco dělat společně. A tak vás jen nabídám, řekněte svým blízkým, že je máte rádi, užijte si to s nimi, najezte se salátu, a hlavně si odpočíňte. Veselé Vánoce!

Vaše Julie

P.S. Lijete ještě někdo vůbec olovo?

POZVÁNKA

Maturitní ples se blíží... A jak se nám letošní oktaváni odvděčili za léta krásného studia na PORGu? Některý darebák zvandalizoval obrazy našeho drahého pana profesora Tatíčka. Kvůli lásce k jejich třídnímu profesoru je letošní téma věnováno vyřešení tohoto ohavného zločinu. Na Instagramu porgples si můžete prověřit alibi a sami určit, **Who did it?** Kdo tento zločin dopravy udělal, se budete moci dozvědět 17. ledna v Národním domě na Vinohradech. Těší se na Vás nejen maturanti!

STALO SE

J. C. ukončila vztah se Š. L. * pár slziček údajně ukáplo * Zezulková oktavě sabotuje vejšky * Starší studenti jsou vystaveni nadměrnému stresu, co pomůže? Mindfulness beseda. * Podzimní škola v přírodě vydaná, třídní důtky byly a budou * PORGMUN zoufale hledá členy, ale pouze starší studenty * kvinta a kvarta jely do Malopolska * u delfů trpěli francouzštináři, všichni to napsali, otázkou je, jestli dobře? * rozsvícení stromku jako každý rok * primáni mrzli a zpívali, zbytek studentů jen mrzl * Mikuláš se o den zpozdil * andělé musedeli nasbírat dostatek sněhu na hřišníky * čerti bez práce – brambor a uhlí je vždycky dost * M. J. + O. Č. * a jediná známá stálice: R. Z. + A. K.

O tom, jak se Poláci zbavili minulosti...

Pozn. autora: oba články jsou psány 6. 12. a pojednávají o stále se vyvíjejících situacích, je proto možné, že některé informace už mohou být v době vydání zastarálé.

Letos se na podzim konalo v Evropě několik velmi důležitých voleb. To se týkalo i dvou našich sousedů, kteří si zvolili nové zástupce ve svých parlamentech. 15. října šli k urnám voliči v Polsku, a hrálo se o hodně. Po osmi letech by mohla PiS ve vládě nahradit současná opozice, v jejímž čele stál Donald Tusk. Právě bývalý předseda Evropské rady je odvěký rival současného předsedy Práva a spravedlnosti Jarosława Kaczyńskiego, za jehož stranu byl doposud premiérem Mateusz Morawiecki.

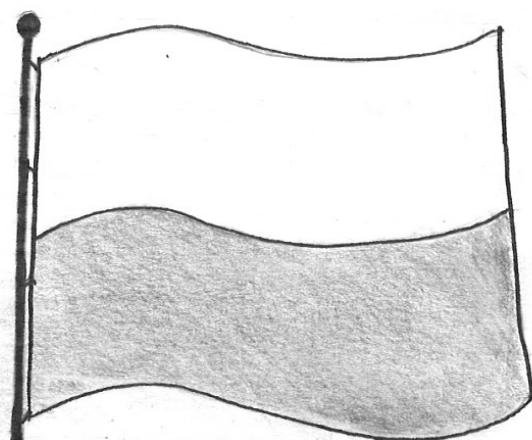
Opozice se v rámci svých snah vystřídat u moci (ultra)konzervativce zformovala do několika koaličních uskupení. Nejsilnější byla Občanská platforma – středopravicová liberální koalice, kterou vede právě Tusk. Dále kandidovala také sjednocená levice (Lewica) a Třetí cesta vedená Szymonem Hołowniou, bývalým moderátorem a také neúspěšným kandidátem na prezidenta (své šestí možná zkusí znova v příštích volbách). Tento scénář může trochu připomínat parlamentní volby v ČR v říjnu 2021, kdy proti sobě také stály dva bloky, které se vůči sobě velmi tvrdě vymezovaly. Poslední stranou je krajně pravicová Konfederacja, která by v případě zisku většiny nejspíše vytvořila vládu s PiSem. Kterému z těchto dvou táborů se nakonec

podaří získat většinu, nebylo vůbec jasné, průzkumy naznačovaly velmi těsný a napínavý souboj.

Kampaň před volbami působila tak trochu unaveně. Byla sice velmi vyostřená a političtí rivalové nevynechali jedinou šanci se jeden do druhého pustit, ve výsledku ale její drtivou část tvořily různé fráze a strašení druhou stranou. Morawiecki a Kaczyński o Občanské platformě tvrdili, že v případě jejího vítězství dojde k odprodeji Tater, národních parků a Baltského moře, opozice pro změnu PiS obviňovala z toho, že se chystá Polsko vyvést z Evropské unie. Pomyšlným vyvrcholením měla být debata v televizi TVP, mezi Poláky velmi oblíbený formát politického boje. Z pohledu zemí, kde fungují média skutečně nezávisle, se ale jednalo spíše o frašku. Moderátoři celkem bez ostychu pokládali otázky, kterými šli na ruku Morawieckimu (Jarosław Kaczyński se debat zásadně neúčastní, kvůli obavám z přímé prohry proti Tuskovi dokonce nekandidoval ve Varšavě, ale v jedné z bašt vlastní strany). Tato debata navíc postrádala jakékoli debatování, kandidáti totiž měli pouze 60 sekund na odpověď na každou otázku. Ani jeden z lídrů dvou nejsilnějších uskupení nepodal úplně kvalitní výkon, Tusk celkem pochopitelně působil velmi nervózně a Morawiecki pouze útočil a opakoval prázdné věty.

Nyní už se posuňme k 15. říjnu, jakožto dni D. Volební místopisy se uzavřely až pozdě večer a na výsledky sčítání tak bylo potřeba si ještě mnoho hodin počkat, exit poll ale ještě během neděle přinesly pro opozici dobrou zprávu – Právo a spravedlnost sice s poměrně velkým náskokem zvítězilo, ani s Konfederací ale nepostaví parlamentní většinu. Donald Tusk už během večera ohlásil vítězství opozice, i když přesná čísla teprve začala přicházet, navíc z malých okrsků. Se začátkem pracovního týdne 16. října se ale začalo ukazovat, že odhady měly pravdu – současná vláda většinu nepostaví. Mnozí Poláci i evropští politici netajili radost z těchto výsledků, u moci už totiž nemusí být strana, již vede muž, který nepoužívá mobilní telefon ani internet, neovládá jazyky a hlavně omezuje práva žen a menšin ve své zemi.

Další krok byl na prezidentovi Andrzeji Dudo-

vi, který v rámci svých pravomocí pověřuje lídra jedné ze stran sestavením vlády. Po několika týdnech se rozhodl tímto úkolem pověřit Mateusze Morawieckiego, což, ačkoli moc dobře věděl, že šance na vznik této koalice není velká, není překvapení, sám Duda totiž z PiSu vzěšel. Brzo ale limit pro sestavení vlády vyprší, a s největší pravděpodobností bude dalším pověřeným Donald Tusk. Poté už je úkolem opozice, aby upřednostnila zájmy státu před svými vlastními a aby tuto zemi s 38 miliony obyvatel vrátila zpátky na cestu západní demokracie.

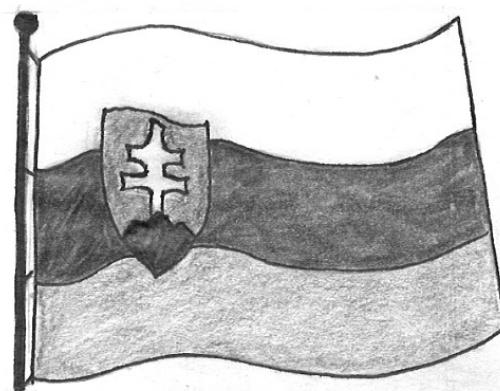
Tento výsledek dává celé Evropě naději, protože jeden z nejvýznamnějších členů EU bude mít po

osmi letech ve vládě strany, které podporují právo žen na interrupci, nechtějí omezovat LGBTQ+ komunitu a nedělají z veřejnoprávních médií média státní. Potenciální nová vláda Donalda Tuska i celé Polsko před sebou mají spoustu složitých úkolů, včetně zvolení prezidenta, jenž nebude kandidátem PiSu, a hlavně zabránění tomu, aby se ohrožení právního státu, které jsme posledních několik let pozorovali, ještě někdy opakovalo. Plná náměstí ve velkých městech ale naznačují, že zejména mladým Polákům už s Kaczyńskim a spol. došla trpělivost, a minimálně proto v sobě mám i pro volby v roce 2027 trochu optimismu.

... a Slováci se k ní vrátili

V minulém vydání PORGazeenu jsem psal o předvolební situaci u našich nejbližších sousedů na Slovensku. Tam svůj hlas v předčasných volbách oprávnění voliči odevzdávali 30. září. Podle průzkumů reálně hrozil návrat Roberta Fica do premiérského kresla, a s ním i návrat korupčních kauz, ovlivňování prokuratury a nebezpečného prostředí nejen pro novináře. Ted' v prosinci už můžeme říct, že se průzkumy bohužel nemýlily. Navzdory exit pollům, které už ve druhých parlamentních volbách za sebou přiznaly Progresívnu Slovensku výrazně větší zisk, než poté ukázalo sčítání, vyhrál Smer o 5 procentních bodů (22,94 %). Na druhém místě je již zmiňované PS Michala Šimečky (17,96 %), historicky prvního slovenského místopředsedy Evropského parlamentu. Třetí místo obsadil Hlas bývalého Ficova spolustraníka Petra Pellegriniho (14,7 %), do Národné rady se dostalo i OĽANO a priatelia, KDH, SaS a SNS. Naopak se nedostala Republika, slovenská verze SPD na steroidech, do parlamentu neprošli ani Demokrati Eduarda Hegera.

Po volbách byly možné dva scénáře – koalice Smeru, Hlasu a SNS anebo zbylé strany společně s Hlasem. Vše tedy záleželo na rozhodnutí Petra Pellegriniho. Ten o koalici, do které jeho strana vstoupí, nechal hlasovat její předsednictvo. Výsledek tohoto rozhodování známe – Hlas se stal součástí koalice s Ficem a Andrejem Dankem, otevřeně proruským bývalým předsedou Národné rady, jež hož rigorózní práce je plagiátem a který byl záhadně povýšen o osm hodnotí najednou, a to až na

kapitána. Sám Pellegrini avizoval, že nechce osobně sedět ve vládě s Robertem Ficem, ujal se proto funkce předsedy Národné rady, v níž vystřídal nejslavnějšího slovenského multiotce Borise Kollára, jež hnutí Sme rodina (ano, velmi početná) ve volbách propadlo. O Peteru Pellegrinim se také mluví jako o hlavním favoritovi v prezidentských volbách v příštím roce.

Téměř všechna klíčová ministerstva obsadili členové Smeru, na Hlas připadlo vnitro. A právě Matúš Šutaj Eštok začal své působení ve velkém stylu. Na hranicích s Maďarskem uspořádal obrovskou noční akci, jež stála daňové poplatníky miliony eur a měla za cíl zadržení co největšího počtu ilegálních migrantů. Výsledek? Nula. Ano, opravdu NULA migrantů. Šutaj Eštok už také mimo službu postavil desítky policistů, včetně těch, jíž měli na starosti korupční kauzy z éry předchozích vlád Roberta Fica.

Vláda navíc plánuje s účinností od 15. května zrušit úřad speciálního prokurátora, který se mnohými kauzami spojenými s Ficem, Kaliňákem a dalšími zabýval. Proti tomuto kroku se ohradila i Evropská unie, uvidíme, jestli Ficovi tento krok přímo ohrožující nezávislost justice a policie na Slovensku opravdu projde.

Sám premiér už v souladu se svými předvolebními sliby zastavil vojenskou pomoc Ukrajině, o níž pravidelně šíří dezinformace, které jsou často tlumočením předních ruských představitelů. Zatím ještě po vzoru Orbána (nepřekvapivě jeho velkého přítele) v Evropské unii neblokuje balíky finanční a vojenské pomoci pro napadenou zemi, nelze však vyloučit, že tak v budoucnu učiní. Zároveň oznámil, že při vládních tiskovkách nebude odpovídat na dotazy televize Markíza, Denníku N, Aktuality.sk a Denníku SME. Tento krok se v pořadu Newsroom ČT24 snažil vysvětlit poradce vlády Erik Kaliňák (synovec ministra obrany, též zapleteného v mnoha korupčních kauzách a podezřelého ze styků s podsvětím), moderátor Luboš Rosí ho ovšem bez výraznější snahy velmi rychle zahnal do kouta, ze kterého se už Kaliňák kvůli své očividné neschopnosti nebyl schopen dostat.

Výčet podivných členů vlády ovšem nekončí u premiéra a ministra vnitra. Na ministerstvo kultury se dostala hvězda slovenské dezinformační scény, Martina Šimkovičová. O covidu-19 prohlásila, že záhadně zmizel 24. února 2022, brojí proti „LGBTI ideologii“ a podporuje bojkot mainstreamových médií. Kulturní scéně zároveň vůbec nerozumí a velmi rychle ji poštvala proti sobě. Velké spory se odehrávaly ohledně obsazení ministerstva pro životní prostředí. SNS na toto místo navrhla Rudolfa Huliaka, člověka, který popírá existenci klimatické změny, nesnáší neziskové a klimatické organizace a chráněné medvědy označil za biologickou zbraň k likvidaci slovenského venkova. Po tlaku ze strany prezidentky Čaputové strana místo něj navrhla Tomáše Tarabu, který sice nepovažuje medvědy za biologickou zbraň, prohlásil ovšem mj. že člověk není pro přírodu ohrožením. Kritizovat by ovšem šlo obsazení snad každého ministerstva, celá nová slovenská vláda je totiž přehledem dezinformátorů, xenofobů, homofobů, populistů a absolutní inkompentence.

Slovensko aktuálně prochází velmi těžkou zkouškou. Vládní koalice omezuje svobodu médií, provádí čistky v policii kvůli vlastním kauzám, ome-

zuje pomoc Ukrajině a mnoho dalšího. Voliči bohužel prokázali mimořádně krátkou paměť a vražda Jána Kuciaka a Martiny Kušnírové pro ně neposloužila jako dostačné varování. Nevíme navíc, jestli příští rok v prezidentském paláci nenahradí Zuzanu Čaputovou kandidát vládní koalice, pravděpodobně tedy Peter Pellegrini. Národnostní i sexuální menšiny, novináře, soudce a mnoho dalších čeká několik těžkých roků, věřím ale, že bratia si nakonec poradí a znova zvítězí svoboda a demokracie. Mohl by k tomu dopomoci i Ivan Korčok v pozici prezidenta, o tom ale třeba někdy příště...

Šimon Bortlík (sexta)

Ilustrace: Anežka Julia Peimer (sexta)

z jednoho rána vzpomínka

Sen

Sedím na okně zakloněná dozadu. Chci skočit. Jediné, na co myslím, je, že chci a musím. Musím, ale proč? Nikdo nepřichází. Je ticho, ale ne klid. Čekám a rozmyšlím se. Slyším kroky, někdo se blíží. Zastaví se, hledí na mě upřeným pohledem, ale nic neříká. Mám to udělat? Ne, to přeci nejde. Jsem v koncích. Stále nikde nikdo. Skoč, skoč, skoč. Cítím proudění vzduchu kolem sebe. V tu chvíli se probudím. Už jsem tady neměla být. Pocítila jsem úlevu. Byl to jen sen, ale už nikdy na něj nezapomenu. Navždy se stal mou součástí a já se cítím, jak na jeho začátku. Nechci ale, aby můj život dopadl jak jeho konec.

Klára Peroutková (tercie)

Ilustrace: Anežka Procházková (tercie)

Cestou za zkušeností a empatií

Domov Sulická je místo k životu, domov, který nabízí celoroční pobytovou službu lidem s mentálním, případně kombinovaným postižením (tedy i postižením zdravotním). Záměrně nezmíňují slovo ústav nebo nemocnice, klienti, kteří sociální služby čerpají, zde nejsou vězněni ani hospitalizováni. Je to přesně naopak. S pomocí sociálních pracovníků usilují o normální a především svobodný život. Hlavní budova Domova Sulická se nachází nedaleko Nemocnice Krč, hned přes hlavní silnici bylo zřízeno i detašované pracoviště Murgašova. To je určeno pro samostatnější klienty s menší mírou podpory, kteří jsou schopni chodit do speciální školy nebo dokonce pracovat a vydělávat si tak na vlastní potřeby. A právě tam jsem trávil své červencové všední dny.

Když jsem poprvé nastoupil do práce, bál jsem se. A docela pochopitelně. Klienti často vypadali dosti zvláště, hulákali, vrhali se na mě s různými otázkami, často jim nebylo ani rozumět, měl jsem pocit, že jsem na jiné planetě mezi mimozemšťany. Má práce byla jednoduchá: „Dělej, co bude potřeba udělat.“

První zkušenosť s nahlédnutím do života osobnosti mentálně postiženého člověka jsem paradoxně načerpal i bez osobního kontaktu, protože mým prvním smutným úkolem bylo pomáhat vyklízet byt po zesnulé klientce a pomoci zorganizovat společné rozloučení a vzpomínkové setkání s ostatními klienty. Bylo to silné a emočně náročné. Teprve po týdnu jsem se začal více věnovat některým klientům a seznámil jsem se s jejich běžným chodem života. Pomáhal jsem, kde se dalo, a snažil se ulevit sociálním pracovníkům, kteří mají vedle podpory klientů také plné ruce papírování.

S obyvateli domova jsem si velmi rozuměl a myslím, že to bylo oboustranné. Mají velké srdce, smysl pro humor, a i když se třeba často stydí, rádi zkouší nové věci a věnují se různým aktivitám. Za jeden měsíc jsme spolu namalovali hned několik obrazů, navštívili zoologickou zahradu nebo jsme šli třeba jenom nakoupit za roh do Alberta a prolistovali knížku. Každý z klientů mi dával najevo velkou radost, když jsem se mu věnoval. Určitě stojí za

zmínku, že klienti na Sulické mají možnost si samostatně vybírat a rozhodovat. Často to není jednoduché a běžný život přináší i humorné scénky. Někteří klienti si občas ani nedokážou říct, jestli chtějí ke snídani čaj nebo kafe. A sociální pracovníci si lámou hlavu, když jim klient donese napsaný jídelníček, podle kterého chce jíst od pondělí do neděle výhradně a pouze rizoto se sýrem.

Je důležité současně přiznat, že některým klientům dělá vlastní rozhodování potíž. Setkal jsem se s některými jejich příběhy a myslím, že leckteré rodiny ke svým blízkým s mentálním postižením přistupují jako k malým dětem (jejich chování k tomu trochu pobízí, i když z dětských let dávno vyrostli). Je pak úsměvné vidět padesátiletého muže volat své matce, aby se zeptal, jestli může jít za svoje peníze s přítelkyní do kina. Nicméně právě v této oblasti osobních práv jsou klienti vzdělávání.

Občas slýchám o názoru deinstitucionalizace, že je lepší, když klienti žijí doma se svou rodinou, ve svém přirozeném prostředí. Ostatně, klienti Domova Sulická často mívali rodiny, které by se o ně chtěly starat (ale kvůli časovým nebo finančním

podmínkám nemůžou). Jsou to však dospělí lidé, mají mít možnost bydlet samostatně a starat se o sebe. Mentální postižení jím jen brání v tom, aby si sami uvědomili, že mají právo určovat si věci po svém. Z vlastní zkušenosti mohu říct, že sociální zařízení, jako je Domov Sulická, pro ně může být mnohdy skvělou příležitostí, která je posune dál a umožní využít potenciál, který v sobě mají.

Nechci nikoho motivovat, ať jde příští rok pracovat s lidmi s mentálním handicapem. I když si myslím, že to je nejlepší možná brigáda, nejedná se o práci pro každého. Prostě zkoušejte nové věci, i když se zdají být neuvěřitelné nebo z nich máte obavy. Já jsem za jeden měsíc v Domově Sulická nabral ohromné množství nových poznatků a poznal

jsem svět, který mi byl do té doby naprosto neznámý. Ne každý má takové štěstí na to, jaký se narodí. Rozhodně to však neznamená, že se na takové lidi musíme koukat skrze prsty, posmívat se jím nebo se k nim chovat jako k malým dětem. Bez ohledu na jejich handicap je třeba k nim přistupovat jako ke svobodným bytostem.

Jsou to prostě lidé jako my; chtějí mít záliby, koníčky, chodit do práce nebo do školy, prát si, vařit si, umět si uklidit, používat mobilní telefon, zamálovat se, smát se nebo plakat. I přes jejich nedostatky – které vidíme zvenčí my „zdraví“ – není třeba takových lidí litovat, oni sebe také nelitují. K jejich radosti totiž často stačí méně, než si myslíte.

Štěpán Linhart (sexta)

Povídka (na pokračování)

Dnešní ráno

Dnes ráno jsem se probudila s divným pocitem. Vše se zdá být normální, ale jsem si jistá, že něco je špatně.

Ano. Něco rozhodně není, jak má. Ta bolest hlavy... Nepamatuju si, že bych si včera ublížila. A také – neměla už bych dálno být ve škole? Jak je možné, že mě máma ještě nepřišla probudit? Do školy vstávám, když je venku ještě tma, a zdá se, že teď je poledne. Slunce už totiž dálno vyšplhalo vysoko nad obzor. Aha. My o vlku, vlk za dveřmi. Máma je tu. Konečně. Musím se zeptat, co se děje. „Mami, jak to, že jsi mě nepřišla vzbudit? Vždyť už jsem musela prošvihnout polovinu vyučování!“ Máma se na mě nechápavě podívá: „O čem to mluvíš?“ Teď vypadám nechápavě zas já. „No... Co myslíš tím, o čem to mluvím? Škola. To místo, kde bych už dálno měla být.“ „Aha! Samozřejmě, měla bys tam být, ovšem s tvým otcem jsme si řekli, že by bylo lepší, aby sis od školní práce chvíli odpočala,“ říkala, zatímco se jí tvář roztahovala do širokého úsměvu. „Snad se nezlobíš?“ zasmála se a odešla z místnosti.

Hm. To je divné. Že by moji rodiče, ti rodiče, kteří berou mé studium vážněji než já sama, ti rodiče, kteří nejsou spokojeni s žádným jiným výsledkem než výborným? Ti rodiče, že by mě nechali prošvihnout školu, a to ještě úplně bezdůvodně? Navíc ještě

poté, co jsem nedávno strávila celý měsíc na gymnastickém soustředění (doted' mi je neznámo, jak se mi povedlo je přesvědčit nechat mě odjet uprostřed školního roku)? Ne, to by moji rodiče nikdy nedopustili. Doma mě málem nenechají, ani když jsem opravdu nemocná, proto zůstat doma bezdůvodně? Ne. Prostě ne. Jak je to tedy možné?

Něco se muselo stát. Jinak si to nedokážu vysvětlit. Ale co? To je otázka, kterou si pokládám stále dokola. Přesto je pro mě nemožné nalézt na ni odpověď. Proud mých myšlenek náhle přerušil tlumený hluk z kuchyně. Jsou to mí rodiče, o něčem se horečně dohadují. Jak jsem v takových chvílích ráda, že se nikdy nenaučili šeptat! Nejvyšší čas vyrazit ke dveřím a poslouchat. Třeba mi to prozradí více o tom, co se tu tedy vlastně děje.

Julie Trčková (tercie)

Ilustrace: Anežka Julia Peimer (sexta)

Člověče, rozčtvrt' se!

Vítejte! Jsem váš průvodce tímto fiktivním světem, pro ulehčení celé seznamovací situace řekněme, že mé jméno je Šol. Možná vám je známo přísluší „co v ŠOLu je psáno, to je dáno“, ale budeme upřímní, už jsem se párkrát mýlil. Ted' když mě můžete oslovit, přesuňme se k vám – celá tato partie by se dala přirovnat k přímce, ale zároveň k trojúhelníku či hexagonu. Interpretaci je spousta, avšak není to bod, není to pouze jedna strana, je jich mnoho, asi tolik jako pohledů. Vy jste jedna strana, velmi podstatná pro funkčnost celého systému, to, co ho oživuje, umožňuje mu fungovat – bez vás bychom byli jen prázdná budova se zavřenými okny. Milí hráči, neopouštějte nás kvůli dlouhé úvodní řeči, existujeme přece jenom kvůli vám. Nebo ne? Mělo by to tak být, nebo jen reklamní žvást? Já jsem fakt, proč pochybuji?

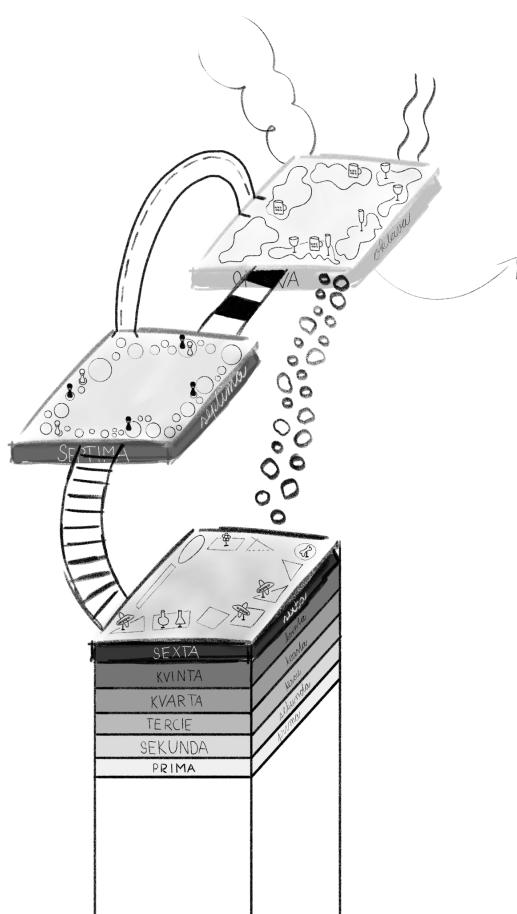
To je pro ted' vše, co potřebujete vědět o mně. Pojdeme přejít dál, ať se ukáže, jak dobrým průvodcem jsem. Asi bylo za vhodno obeznámit vás se všemi pravidly hry, zde přichází první upozornění: když jste si tuhle deskovku za poměrně vysokou

částku koupili v obchodě Nejlepší gymnázia České republiky, na krabici mohly být slogany, které nejsou úplně pravdivé. V čem se nespletli, je ovšem hrací čas, osm let; počet hráčů není úplně dobře určitelný a je velmi proměnlivý, takže ho prozatím nechme bez dalších poznámek.

Ted' nějaká ta pravidla a jak to tu vlastně chodí. Já jakožto průvodce do hry nezasahuji, a tudíž se na mě žádná pravidla nevztahují. S vámi je to ale úplně jinak, vy, moji milí, zlatí hráči, ale bez vás by to nešlo. Měl bych ovšem dostatečně brzo naznačit, že pokud s PORGem nemáte nic společného (nejste student, rodič studenta, profesor, vedení školy aj.), jste dnes v roli pouhých diváků pro tuto nekonečnou hru, která začala už před 31 (?) lety.

Další důležitá skutečnost: tohle celé není něco, co byste si mohli rozložit u pohovky na gauč, vizuálně to spíše připomíná několikapatrovou stavbu, ve které se ocitáte. Znáte všichni Člověče, nezlob se? Tak přesně ta herní deska je principiálně stejná jako jedno patro. Pater je osm, na splnění požadavků na jednom patře máte vždy jeden školní rok. Pozor! Hrací plánek se může kdykoliv změnit, dlaždice přibýt, zmizet či se kdykoliv přesunout do jiného patra. O těchto změnách nejste informováni, zkrátka musíte to zjistit sami. Máte pocit, že v takovém případě nebudeš mít tušení a žádnou jistotu v tom, co a kde máte stihnout? Výborně! Už to začínáte chápávat, jste bystří!

Ted' se přesuneme k části „Pohyb po hracím poli a vše, co byste měli vědět“. Možnosti pohybu po hracím plánu jsou pro každou skupinu jiné, je to závislé na druhu cesty, po které se mohou pohybovat. Začneme jednoduše, první skupina (tedy skupina hráčů v kategorii studenti) má svobodný pohyb po každém patře. Zároveň je očekáváno a vyžadováno, aby si během roku sehnali dostatek schodů a na konci roku tak měli vystavené své schodiště do dalšího patra. Studenti získávají schody individuálně napříč všemi barevnými cestami*. Druhá skupina = kategorie profesori, pohyb je jim umožněn napříč všemi patry. Mimo to jsou i patrony jednotlivých barevných cest. Počet cest, které mají pod patrona-

cí, je různý a dle momentálních známých informací není nijak omezen. Na rozdíl od studentů nemusí stále stoupat jen vzhůru, jsou v různých časových úsecích na jednotlivých patrech. Třetí skupina = kategorie rodiče studentů se může pohybovat na stejném patře stavby jako studenti, kterým jsou rodiči. Pobyt na jiných patrech nemají zakázany, ale z logiky hry je vesměs zbytečný. Pouze na některých patrech mají plnit některé požadavky společně, většinou se jedná ovšem pouze o jeden úkol. Většina hráčů z této kategorie se do hrací vřavy nezapojuje, ačkoliv možná právě jejich podpora by mohla v mnohem pomoci.

Ještě nám tu jedna skupina chybí, že? Té buďe věnovaná významná část dalšího listu návodu, jak hrát, a až dočteme i tu, co si dát zkušební kolo, pochopili jste pravidla? Nejsem škodolibý, ale první kolo je většinou masakr, a tak překně se na to kouká, když stojíte opodál...

Váš Šol

ve spolupráci s (u_u)

Ilustrace: Valentýna Paníková (kvinta)

*barevné cesty představují jednotlivé školní předměty

(pokračování příště)

Hudební vokno: The Youniverse

Přicházím do Meetfactory na křest nového alba české zpěvačky Aiko, o níž jsem se také chystala psát tuto rubriku. Když ale na podium přichází předskokani, jejichž jméno mi doposud nic neříkalo, donutí mě to mé plány změnit.

The Youniverse mě zaujmou už na první pohled. Od prakticky neznámé slovenské kapely jsem toho spíš moc nečekala. Kostýmy ale napovídají, že tohle bude fakt dobrý. To se potvrzuje hned, když tříčlenná skupina začne hrát. Skupina představuje své nejnovější album *Neon*. Rocková kytarová sóla spolu s bluesovými a popovými melodiemi nabíjí sál úžasnou atmosférou. Nezaostavitelná energie zpěvačky Tammy Nižňanské nutí všechny přidat se k jejímu tanci a dělá z koncertu nezapomenutelný zážitek. Její výrazný hlas podtrhuje přímé, pro mnohé asi snadno ztotožnitelné texty, které jsou též jejím dílem. Uvolněné taneční songy, jakými jsou například Lime nebo Ariana Grande, střídají heartbreakové texty, z nichž mě osloivily třeba *Darts* a *Barguments*.

Překvapilo mě, že samotná nahrávka je mnohem více popová, než by se z živého vystoupení mohlo zdát. Více alternativním a rockovým směrem se ubírá třeba jejich nejstarší EP *Raise Hell*, *Kid* z roku 2016, které je z velké části pouze instrumentální. Za největší dosavadní úspěch této skupiny lze brát debutové album *Cmyk*, za které sklidili i několik ocenění. Zaujal mě koncept desky. Je rozdělena do čtyř částí podle nálady

nahrávky. Každou z nich The Youniverse přirovnali k jedné z barev (jak už název alba napovídá – cyan, magenta, yellow, key black).

Skupina se prezentuje hlavně jako rock'n' rollová, čemuž koncert naprostě odpovídá. Její nejnovější tvorbu bych ale zařadila spíše pod popovou a taneční hudbu. To však nic nemění na tom, že vám doporučuji si ji poslechnout.

Zároveň vás tímto chci nabádat, abyste si někdy šli poslechnout naživo i umělce, o nichž dopředu nic nevíte. Někdy to fakt stojí za to!

Tatiana Vlčková (septima)

Poezie z krajů japonských

Co je to tanka? 5-7-5-7-7. Co je to haiku? 5-7-5. Jednoduché odpovědi na zdánlivě jednoduché otázky. Ale přece jen možná ne tak jednoduchou a možná i trochu nesmyslnou. Těmto dvěma nejznámějším formám japonské poezie se říká básně, ale když se na ně podíváme z evropského úhlu pohledu, vůbec nám tak nemusí připadat. Nerýmují se, jsou velmi krátké, řídí jakýmsi nezvyklými pravidly, jakýmsi uspořádáním slabik. Co tak asi může takové haiku vyjádřit, když má jen tři řádky, jen několik? Celé to zkrátka na první pohled může působit tak nějak divně. A přesto musí existovat nějaký důvod, proč si tahle básnická forma získala takový věhlas. Důvod, proč si haiku prošlo tak bohatou historií, proč se tanka zachovala déle než 1000 let až dodnes a proč dokázaly svojí krásou fascinovat tolik lidí. A jaký že je to důvod? Opět velmi zapeklitá otázka. Jen těžko by se mi popisovalo, jaký pocit ve mně tato poezie vyvolává. Čím více se ale do tohoto světa nořím, tím více mě přesvědčuje o své unikátnosti, o tom, že jinde nemá obdob a že se skutečně jedná o něco speciálního.

Vezměme to ale popořadě a vratme se ještě jednou k té původní otázce. Co přesně jsou tanka a haiku? Začneme s básními tanka, které jsou oproti haiku mnohem starší a stojí na samém začátku japonské literární historie. Jejich první psané záznamy

se objevují už v kronice Kodžiki z 8. st. n. l., ale jejich ústní tradice nejspíš sahá ještě dál. Onen symbolický počet slabik se pravděpodobně vyvinul proto, že se věřilo, že je zvukomalebný pro uši pradávných božstev. Postupně se tato poezie stala součástí kultury nejvyšších společenských vrstev a císaři, válečníci, dvorní dámy a mniší skládali a skládali. Když se jím jen jedna zaběhlá forma omrzela, začaly ve 12. století vznikat básně renga, které spořeň tvořilo několik mnichů zároveň. Postupem času se z ní oddělila první sloka, zvaná hokku, a nejstarší haiku byly na světě.

Už jen z historie tohoto druhu poezie můžeme vidět, že ptát se, co přesně haiku nebo tanka jsou, je mírně absurdní. Samotná jejich existence totiž vychází z vývoje a ze změny. Kdyby se nikdo neopovážil rozbít stará pravidla, povznést se nad zaběhlé normy, haiku by nikdy nebyly vznikly. Každý z básníků a japonských i jiných literárních velikánů do tohoto vývoje přispěl něčím novým, něco bylo zapomenuto, něco bylo vytvořeno. V této tradici opravdu neexistuje dogma, nelze ji nijak definovat ani přesně říct, co je. Dokonce ani přesný počet slabik v básních už dál vlastně není povinností. Skutečně nezůstal kámen na kameni. Nicméně jsou zde přece jen určité vzorce a téma, která se v nich často opakují. A i když rozhodně nejsou nutnou podmínkou pro jejich psaní, snad by lépe objasnily, v čem je tato poezie tak jiná a silná.

Nejčastější motiv haiku a tanka je docela jasný: příroda a každodenní výjevy. Příroda a především střídání ročních období je něco, co po tisíciletí určovalo životy všech lidí. Tyto básně často zachycují věci všední, jednoduché, nezkreslené, a přesně v tom je jejich kouzlo. Ani haiku ani tanka nejsou pouhým popisem, ty skutečně podařené jsou perfektním a unikátním zachycením okamžiku. A na okamžik se taky nutně váže jeho pomíjivost. Je jako záblesk světla, zahledneme ho, jsme jím oslněni a v příští sekundě už tam není. To ale není důvod k truchlení, naopak, právě proto je to tak krásné. Krása věcí netkví v tom, že jsou, nýbrž v tom, že za chvíli už nebudou.

Kdybych byl jen věděl dřív, co za vysvobození se může ve skládání haiku skrývat a co všechno nám může poskytnout. Za normálních okolností se vždycky za něčím ženeme, vždycky máme v mysli nějaký konkrétní cíl. Jaká je to úleva, když se pak můžeme na chvíli zastavit a ocenit přítomný moment. Jakmile se do něj dokážeme naplno ponořit, naše vnímání světa jako by se téměř změnilo. Kdo skládá haiku nebo tanka, nazírá na věci kolem sebe jinak. Jasné určení slabik dodržovat můžete i nemusíte, ale jestli se podle něj řídíte, tím víc jste nuceni se dívat pozorně. Dokud ze všech smyslových vjemů nevznikne kompaktní báseň, spoustu z nich je třeba přeformulovat, některé úplně zanechat, některé z nich splynou do sebe, z ostatních vznikne něco úplně jiného.

A ačkoliv to tak nemusí působit, dbaní na počet slabik je paradoxně ta nejjednodušší část. Když se nějaké haiku opravdu povede, je jako perfektní fotografie určitého výjevu, ke které se vždy můžeme vrátit. Je ovšem mnohem bohatší než fotografie v tom smyslu, že nezachycuje jen vizuální stránku daného zážitku. Může popisovat úplně všechno, od zvuků, vůní a pocitů jako teplo a zima až po počasí, atmosféru, malé detaily těžko zachytitelné okem a především určité mentální rozpoložení. Přestože se často tvrdí, že v haiku by se nemělo mluvit o emocích a že jejich podstatou je spíše se soustředit na naše okolí, z básní největších haidžinů historie přímo srší sentimentalita, i když často není vyjádřena explicitně. Rozlišení mezi tvůrcem a jeho tvor-

bou, mezi námi a světem okolo, možná není tak zdaleka tak jasné. Nehledě na to, jak moc se můžeme snažit se oprostit od nás samotných, ve výsledném haiku se vždycky bude skrývat obraz básníka a jeho vnímání.

Je to právě ono rozpoložení, z něž výsledná poezie vzniká. Což je také důvod, proč se ne vždy skládání haiku daří. Zatímco na fotáku můžeme spoušť stisknout kdykoliv, v tomto případě to není zdaleka tak jednoduché. Dobré haiku k vám zkrátka bud' přijde, nebo nepřijde. Ale když přijde, o to víc to stojí za to. Jeho podstata nicméně nespočívá jen v tom, že dokáže věci popsat, ale především v tom, že je dokáže předat. Nikdy nezapomenu, jaký dojem jsem měl při čtení těch nejsilnějších haiku, ty jasné obrazy, které okamžitě vyvstanou v mysli, a hlavně ty unikátní pocity, které jejich čtení evokuje, at' už je to radost, klid, smutek, nostalgie nebo cokoliv jiného. Nikdy nezapomenu ani na to, jak jsem si po roce přečetl haiku, na které jsem už dávno zapomněl, a na intenzitu, se kterou se mi okamžitě vybavilo v hlavě. Právě to je snad jeden z hlavních důvodů, proč mají haiku a tanka takový vliv. Dokáží na nás dolehnout způsobem, se kterým se jinde zkrátka nesetkáme. A i když samozřejmě nemůžou imponovat všem, nic nemůže uškodit tomu, když si alespoň jednou v životě nějakou z těchto básní zkusíme přečíst.

Mikuláš Peroutka (sexta)

Líčení

Z koncentračního tábora Osvětim

Plynová komora, symbol nacistické hrůzy a utrpení, vyvolává v mnoha lidech nesnesitelné pocity zármutku a strachu. Připomíná temnou kapitolu naší historie, ze které běhá mráz po zádech. A já přesně v takové místnosti stojím.

Při vstupu jsem hned ucítila chlad a podivné dusno, jako by si i stěny pamatovaly, jaké zločiny se udály v tomto uzavřeném prostoru a jaký příběh se k nim váže.

Tyto stěny však nesou i viditelné stopy. Například ve formě škrábanců a dalších známk o zoufalem pokusu vězňů dostat se ven a utéct svému, již

sečtenému, osudu.

Z představy, jak tisíce nevinných a nic netušících lidí byly nuceny vstoupit do těchto místností a pak postupně nacházely smrt, se mi začala točit hlava. Ani jsem neslyšela našeho průvodce, protože ho v mé hlavě přehlušoval šepot minulosti a veškeré krutosti, kterou zde museli vězni snášet.

Vše ustalo, když jsme začali pomalu vycházet ven. Naposledy jsem se podívala přes rameno na tu to temnou a mrazivou místnost a vyšla jsem na čerstvý vzduch.

Linda Šolcová (kvinta)

Kukačka

Jednou se naši rozhodli, že si koupí staromodní hodiny s kukačkou.

Po čase ale mámu začalo štvát, jak ta kukačka každou hodinu kuká a chtěla se jí zbavit. My jsme se jí zbavit nechtěli, jelikož se nám líbila, a tak se rozhodlo, že si ji necháme.

Asi za měsíc, když jsme všichni až na mámu byli v kině, nebyla ani celá a kukačka začala kukat „Kuku kuku, už je tu, kuku kuku.“

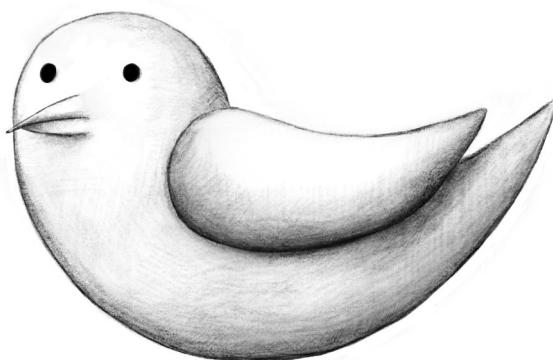
Pak se ozvalo šmík, mámina hlava je na zemi, všude je krev a nad bezvládným tělem stojí přízrak kukačky se zakrváceným zobákem.

Když jsme se vrátili domů, vše zprvu vypadalo normálně. Ale když jsme vešli do kuchyně, naskytla se nám hrůzná podívaná: na zemi leželo bezvládné tělo a hlava mámy. Všude krev a na zdi bylo napsáno „příště si příjdu pro někoho z vás“.

Hned jsme zavolali policii, ale nikde nic nenašli. Nějakou dobu se nic nedělo, ale pak se stala ta strašná věc.

Když šla moje mladší sestra ke kamarádce, byli jsme domluveni, že přijde v 19:00. Bylo už osm a ona se pořád nevracela. To u ní bylo velmi neobvyklé, jelikož byla známá tím, že všude chodí v čas. Už bylo deset a ona pořád nebyla doma, a to už jsme zavolala policii a ti zahájili pátrání.

Po pár dnech ji stále nikdo nenašel. Měla jsem tušení, že bude někde v lese, a tak jsem se ji tam vydala hledat. Ze začátku jsem nic nenašla, ale když jsem se vydala hloub do útrob lesa, najednou se začaly objevovat krvavé stopy, které jsem začala následovat. Jak jsem šla dál a dál, nacházela jsem mnohem větší kaluže krve.

Když jsem došla na konec cesty, viděla jsem všude krev a kaluž, ve které leželo úplně bledé tělo mé sestry. Byla jsem vyděšená z toho, co jsem viděla, tak moc, že jsem málem omdlela. V tu chvíli se za mnou objevil člověk a zašeptal mi do ucha: „Je čas zemřít.“ Na nic jsem nečekala a praštila ho loktem do břicha. On odletěl o pár centimetrů dál, pak ho ale zastavil strom. Hned jsem se ohlédla a ležela tam jakási postava v pláště s maskou, která vypadalala jako hlava havrana. Sundala jsem tomu člověku masku a viděla jsem obličeji nějakého muže. Jen se na mě podíval a řekl: „Uvidíme se v pekle.“ a začal se smát. V tu chvíli jsem omdlela. Když jsem se konečně probrala, měla jsem na sobě plášť a masku havrana.

Salamandr

Ilustrace: Barbora Valeriánová (sesta)

maria

maria, maria,
so pure in word, thought and deed,
your voice is made of gold
and your hands never cold.
maria, maria,
you're so much better than me.

maria, maria,
show me the secrets you keep,
your dark, twisted longing,
the face gone by morning.
maria, maria,
might you be rotten like me?

maria, maria,
who knew you could sink so deep?
no one, yet now i do,
trust me that they will too.
maria, maria,
you're not so different from me.

Sofie Slezáková (oktáva)

Procházím se touto krajinou...

Slovo po slově, krok po kroku, procházíte každým dnem. Někdy světýlka neukážou cestu, nedovedou nás k odpovědi. Jaká je odpověď na neutichající násilí? Beznaděj, zlomení, nesmyslnost společnosti, to jsou přece „jen“ pocity, my hledáme odpověď. Každý ji hledá. Raději neschopnost ji najít zamluvíme, tím nejkrásnějším smetákem zameteme pod koberec. Sama se schovávám za svá slova, zahaluji realitu do jakési poetické mlhy. Je to reálné? Cítím se jediná rozlámaná na kusy ve fungujícím světě, přitom každý kout světa je rozstřílený kulkami z lidských pistolí. Smějete se mé naivitě, války, před i uvnitř domovů, tu přece byly vždycky. Násilí, které rozbilo okna v mém bytě a zarylo střepy do mého těla, je přece všude, jen schované za slova. Je to normální. Měla bych ze sebe zaryté střepy prostě setřást, nevšímat si kaluží krve, které za sebou zanechávám. Jít dál. Hlavně jen jít dál, bez pocitů, už se z toho přece musím dostat. Jak se ale mám zbavit bolesti a znečitlivění svého vlastního těla, když za jeho ubohou hranicí se rozléhá rozstřílený svět?

Probouzím se do hnusného obrazu, otevím své oči hnijící společnosti. Ideály a hodnoty se snadno zapomínají, mohou se přetvořit a zamíchat do těsta iluze, ze kterého utváříme svět. Z těsta upečené koláčky měly být symbolem klidu a tepla, i z nich jsme ale udělali nebezpečí. Přesto nemohu věřit v to, že je tohle konec. Ještě tolik bych toho chtěla zažít... Ale neupadnu snad pod tím vším? Pod tíhou každého života, který nosím všude s sebou? Neupadneme snad my všichni, zamotaní a zamalovaní do tohoto obrazu. Je nadmíru těžké nezapomenout, po každém pádu se zvednout a žít. Říkat si, že bojovat má stále smysl, i když naše společnost vidí smysl v něčem jiném. V čem vlastně? Neutváříme snad společnost my, proč jsme tedy proti ní tak bezmocní?

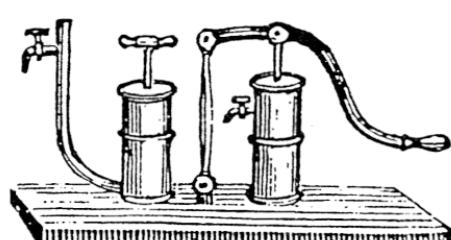
Každým krokem se ptám, jak žít ve světě, kde jsou lidská práva otázkou názoru. Nasadím si batůžek, přeplněný věcmi, které s sebou potřebuji nosit. Tu knihu květů, jež jsi mi daroval, vůni z dalekých krajin, krém na ruce, až budou zase plné vrásek jako má unavená duše. Tíha na ramenou viditelně

ztělesňuje tíhu, se kterou se otáčí naše zeměkoule. Existuje ještě hranice mezi lidskostí a nelidskostí? Než se můj svět znova roztočil, stála jsem na hranici rozpadu, ztracení se do soumraku této doby. Padaла jsem na pojízdné schody, má mysl se rozplývala, byla rozebírána na kusy nepoužitelného materiálu, který nejen nevěděl, jak psát, ale především nevěřil v lepší budoucnost. Co když to jediné, co jsem cítila byla tato beznaděj, ta, kterou cítí všichni mladí lidé?

Dívám se do zrcadla do odrazu mých očí. Víčka klesají, za očima se zatmívá, mohla bych je nechat zavřít a navždy ulehnut. Kroužíme z bolesti do krásy, snažíme se neutopit. Přemalováváme své obrazy, jen aby je svět více přijal. Co když mi ale někdo můj obraz poničil? Donutím se otevřít své oči. Vyplavat peřejemi na břeh. Ošetřit své krvavé rány. Otevřu oči a vidím krásu i bolest světa kolem sebe. Nazvali byste slunečnici slabou, pokud by stála zvadlá v tmavé místnosti, kde ji nikdo už roky nezálehal? Má rostlinka stála v tmavé místnosti, uzavřená a pomalu umírající pod střepy zaryté do jejích listů. Nejtěšejí krvácela, zoufale se snažila znova rozbušit své srdce. Odešla. Je pořád němá, žije ve mně, ale už nikdy nebude žít tam.

Požáry přichází a vždy tu budou, naše slzy nikdy nebudou dost na to, aby uhasily celý svět. Přesto nebudeme svobodní, dokud nebudou svobodní všichni, měli bychom tedy bojovat dál. Starat se o své rostlinky, znova je sázet po každém požáru. Neupadat pod tíhou, i když beznaděj nás tlačí dolů. Na rozdíl od slunečnic totiž máme moc nad tím, jaké rostlinky v naší krajině vysázíme, jak bude tato krajina vypadat, až jí budou procházet další mladí lidé...

Anežka Julia Peimer (sexta)

Přístroj na výrobu Pergazinu.
(z redakčního archivu)

Láska nebeská

Vánoční filmy moc nemusím, má rodina sleduje téměř jenom starší české pohádky. Většina filmů o svátcích mi asi připadá dost podobná a nudná, Lásce nebeskou však nevynechám žádné Vánoce.

Láska nebeská je vánoční sladárna z dílny režiséra Richarda Curtise, autora filmů jako Čtyři svatby a jeden pohřeb nebo Notting Hill. Jde o klišé romantickou komedii, která do detailu splňuje charakteristiku toho žánru. V krátkých scénách je divákovi představeno několik příběhů, jejichž postavy se v průběhu filmu různě střetávají. Milenci, manželé, děti nebo rockové hvězdy. Jejich příběhy spojuje, uhodli jste to, láska ve všech podobách.

Láska nebeská je pro mě ideál vánoční romantické komedie. Úsměvná, milá a trochu kýčovitá jako správný vánoční příběh jí nechybí šťastný konec. Moji sympatii si Láska nebeská rychle získala i skvělým obsazením, ve kterém najdeme jména jako Hugh Grant, Colin Firth nebo Alan Rickman.

Asi jediné, co mi na filmu vadí, je nepropracovanost pár příběhů, některé nezaujmou diváka taklik jako jiné. Vzhledem k jejich počtu to je však docela pochopitelné.

Pokud máte rádi romantické komedie nebo filmy s tematikou Vánoc, určitě Lásce nebeskou nemůžete tyhle Vánoce vynechat. Šťastné a veselé, láska je všude kolem nás.

Příklady, proč vám Láska nebeská přinese nebeské vánoce:

- místo natáčení – děj se převážně odehrává v Londýně
- „Děti. Nekupujte drogy. Staňte se slavnými a budete je dostávat zadarmo!“
- soundtrack filmu – jmenovat jeho plusy by bylo na dlouho, přesvědčte se na vlastní uši
- montáž na konci filmu – láska je opravdu všude kolem nás
- významným plusovým bodem je přítomnost Hughha Granta

Lucie Emrová (kvinta)

Tři oříšky pro Popelku

O Vánocích se naše celá rodina sejde a jednou z věcí, kterou každý rok děláme, je to, že se koukáme na vánoční filmy. Moje nejoblíbenější je pohádka Tři oříšky pro Popelku.

Je to velice krásný film od režiséra Václava Vorlíčka. Ten kromě Popelky režíroval velice úspěšné seriály jako například Arabela nebo Létající Čestmír, a také filmy Dívka na koštěti, Pane, vy jste vdova! nebo Což takhle dát si špenát.

Jedná se o příběh mladé dívky jménem Po-

pelka, která žije na docela velkém panství, kde ji tyranizuje její nevlastní matka a sestra. Jednou se v království má konat ples, kde by si princ měl najít svou milovanou. Samozřejmě na plese nesmí chybět sestra ani matka, jen Popelka tam nemůže. Naštěstí má Popelka tři kouzelné oříšky. V každém z nich jsou jedny šaty, které jí pomohou setkat se s princem. A jak to v pohádkách bývá, i tato má šťastný konec.

V pohádce je také krásná hudba a písničky,

jako například titulní písnička *Kdepak, ty ptáčku, hnízdo máš?* kterou zpívá Karel Gott.

Tři oříšky pro Popelku jsou pro mě vánoční klasika a nechybí k žádným mým Vánocům, je to pravá pohádka se skvělým obsazením a kostýmy.

Takže pokud máte rádi klasické pohádky se šťastným koncem, neváhejte se na tuto pohádku kouknout.

Důvody, proč je film Tři oříšky pro Popelku ten nejlepší, u kterého můžete mlsat cukroví:

- hodně sněhu, kterého se nám v Praze nedostává, ve všech scénách
- písnička *Kdepak, ty ptáčku, hnízdo máš?* je plus sama o sobě
- na konci je skvělá scéna, která přináší naději, že zlí budou potrestáni (jak by to i mělo být)

Salamandr

Marečku, podejte mi pero!

Sledování českých komedií se pro mě stalo vánoční tradicí. Převážně jsem si zamilovala filmy dua Svěrák a Smoljak – Na samotě u lesa, Jáchym, hod' ho do stroje! a hlavně Marečku, podejte mi pero!

Komedie z roku 1976 režírovaná Oldřichem Lipským si získala mé srdce díky skvělému obsazení a ikonickým hláškám, které musí znát snad každý. Nezapomenutelná slova „Nepotěšil jste mne, ani já vás nepotěším“ pronesena panem profesorem Hr-

bolkem každému jistě utkvěla v paměti a někdo je používá i dnes. Na film si vzpomenu také na každé hodině chemie, kdy zazní slovo hliník. Pak samozřejmě následuje má tichá odpověď, že se odstěhoval do Humpolce.

Na filmu miluji rozmanité charakterysty postav; šprt Hujer a švestičky z jeho zahrádky, upištěná hysterická Týfová, vtipné duo Šlajše a Tučka...

Inu, Marečku, podejte mi pero! je báječný film, takže pokud máte rádi českou klasiku, rozhodně ho letos nevynechejte. Tak se sejdeme na hřbitově!

5 důvodů, proč si Marečku, podejte mi pero! drží čestné místo na seznamu vánočních klasik:

- skvělá česká komedie, co nikdy neurazí
- výborné obsazení
- žertovné a známé hlášky
- jedinečné prostředí (vzhledem k postavám) – dospělí ve školních lavicích
- existence pana profesora Hrbolka

Eliška Palušová (kvinta)

How do you do, fellow kids?

Ah, the life of a teacher at PORG – a unique journey that involves spending the majority of your waking hours surrounded by teenagers and young minds. It's a curious existence, teetering on the edge of youthful exuberance and the wisdom that comes with age. Let me take you on a stroll through the strange and often amusing aspects of this peculiar profession.

One of the perks of being a teacher surrounded by adolescents is that you get to stay perpetually young at heart. Every day is a roller-coaster of energy, excitement, boredom, lethargy, and the occasional computer tutorial from your tech-savvy students. Sometimes, their enthusiasm for life is contagious, and you find yourself swept up in the tidal wave of teenage dreams. Other times, you can feel the struggles of teenage/school life just by asking them how they are feeling.

One unexpected perk of being around teenagers all the time is that I feel much more knowledgeable about popular culture than I did in the decade or so I spent mostly teaching adults. As a result, I may not have ever heard a song by "BTS" or "Post Malone", but I do at least know they exist now. An added bonus is that I can also pretend to know what is cool or relevant today to my own son, even though I am merely gleaming together bits of information I picked up from students somewhere along the way.

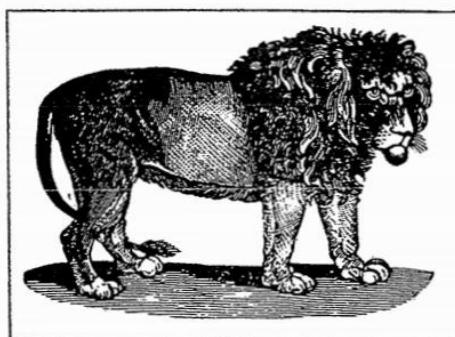
However, there's a flip side to this youthful escapade. While you're trying to decipher the latest slang, you also come to the harsh realization that your cultural references are, in fact, ancient artifacts for your students. Honestly, I've lost count of the number of times I have made reference to a song/movie/tv show from the 90's (or before) that, at least in my mind, "everybody knows", only to quickly realize that the thing I am talking about was relevant well over a decade before any of the people I am talking to were even born. Mentioning the times I used a landline or rewound a cassette tape is met with blank stares. Sometimes it feels like everything I know and

love is hideously out-of-date. It's a sobering experience when you realize you're the living, breathing embodiment of history.

Then there are the truly bizarre moments that come with being surrounded by teenagers all day. The constant hum of drama, the perplexing fashion choices, and the intricate social hierarchies. And then there's the times I, an English language teacher, have to ask my (English language) students what exactly some word even means because I am simply too old to know. I was momentarily surprised to realise that some of my non-teacher friends have no clue what "rizz" means. But I do! No cap! Nevertheless, this does still make me realise that the English language is evolving faster than an old man like me can keep up with. At least I always have Urban Dictionary to help me out in this respect.

In the grand comedy of life, being a teacher is a starring role. It's a strange concoction of youthful energy, generational gaps, and the perpetual quest to understand the enigma that is teenage existence. While it may be perplexing at times, it's also undeniably rewarding. After all, who else gets to witness the transformation of young minds (I will never get tired of remembering what students were like back in Prima compared to what they are like in Oktava), share in their triumphs and tribulations, and, on occasion, laugh at the timeless absurdities that come with being a teenager? And though it can feel a little strange spending most of my time talking to people much younger than me, I wouldn't change it for anything. On God, fam! Fr fr!

David Hudson (Autor je vyučujícím angličtiny.)

Na vašich lovech lvů byste se jistě nudili bez Porgazínu.

Psali jsme před deseti lety

Co přinesl školní rok 2022/2023

Jaký byl váš školní rok 2022/23? Své zážitky a postřehy můžete konfrontovat s prorockým článkem, který vyšel v PORGazeenu 57 v prosinci 2013, tedy přesně před deseti lety. Tehdy sextánský autor se skryl pod pseudonym Robert Rosenberg jr. a kromě řady narážek, které už dnešní PORGánské veřejnosti asi moc neřeknou, překvapí některými věštibami, jež se pomalu blíží realitě. A co bude za deset let? Za hledí se někdo do zdánlivě vzdálené budoucnosti?

Po historicky prvním zářijovém pikniku, na kterém pršelo, jsme po dvanácti letech opět přivítali prof. Profotu. Pan ředitel Mgr. Václav Klaus ml. bohužel na libeňském pikniku nebyl přítomen, neboť právě slavnostně zahajoval školní rok na nově otevřené pobočce PORGu Banská Bystrica. Škola v přírodě byla velmi vydařená, ačkoliv se jí (vzhledem k ceně 28 000 Kč) zúčastnilo pouze 44 studentů. Aby toho nebylo málo, hned u nástupu do letadla Praha–Špindlerův Mlýn se u dvou studentů našly v kosmetické tašce kapky proti kaši obsahující alkohol, a tak zůstali dva nejmenovaní oktaváni na Kbelském letišti Václava Klause.

V říjnu k nám do Prahy přijeli na výměnu studenti z PORGu Lyon a přes počáteční stížnosti na čipy monitorující pohyby Francouzů se pobyt vydařil bez problémů. Za finanční podporu od předsedy správní rady pana Martina Romana zakoupil PORG alkohol testery, kterými musí každý student projít při příchodu do školy. Hned v den jejich zavedení náš ústav opustil jeden student, který ještě měl tu drzost vymlouvat se na ústní vodu.

Pan ředitel Mgr. Václav Klaus na třídních schůzkách sdělil rodičům studentů plány do budoucna: přistavění dalšího (tedy pátého) patra, které se plánuje na rok 2025, protože PORG podle něj nutně potřebuje 24 tříd po třiceti studentech. Na dotaz jednoho z rodičů, proč k tomu musí dojít, Mgr. Václav Klaus odpověděl, že si o tom mohou pohovořit, až vážený tatínek povede koncern škol s dvaceti třemi pobočkami v jedenácti státech. Druhý den ráno měl PORG o studenta méně.

Globální oteplování není mýtus. Lyžák se nekonal. PORG Amsterdam pod vodou. Po zveřejnění reklamního billboardu „Šoa není židovská pochout-

ka“ proběhl soud Židovská obec hlavního města Prahy vs. PORG Gymnázium, vysoká škola, základní škola, mateřská škola, jesle, restaurace, lyžařské středisko a televizní stanice o. p. s., kdy byla naše škola obviněna z antisemitismu. Po finálním rozsudku, který dopadl v náš prospěch, byla budova PORGu vyhlášena jako legální prostor pro sprejery.

V dubnu proběhl na podporu PORGAZEENU PORG NA EEEXXX, jehož pořadatelé byli po vystoupení nejmenované absolventské True Satanic Black Metalové kapely potrestáni za špatnou reprezentaci školy. Pro jednoho z nich to bylo osudné, jelikož již předtím měl ředitelskou důtku za to, že byl přistižen, jak drží propisku mezi ukazováčkem a prostředníčkem, což připomínalo cigaretu.

Uvidíme, co přinese příští školní rok. Připouštáky z matematiky už od kvinty?

Robert Rosenberg jr.

Z archivu PORGazeenu vyštrachal a předmluvou opatřil Vojtěch Voska
(októba 2020/21)

Čas běží, čtenáři netrpělivě očekávají nová čísla Porgazínu.

PORG vs DBG

Již dva měsíce trávím v Rakousku na studijním pobytu na Gymnáziu Dona Boska v dolnorakouském Unterwaltersdorfu. A rád bych se chtěl podělit o postřehy, co má podle mě PORG dobře vyřešené a tady mi to chybí a co mi naopak třeba přijde jako zajímavá inspirace i pro PORG.

Abych malinko představil školu, se kterou bych chtěl PORG trochu srovnat, jde o osmileté soukromé gymnázium nedaleko od Vídně. Nejedná se o školu takového elitního věhlasu, jako má PORG, ale i přesto je v okolí vyhlášená jako velice kvalitní gymnázium. Školné je ve výši 225 €/měsíc (tedy asi 55 000 Kč/rok), není to tedy škola s diametrálně rozdílnou finanční zátěží. Samozřejmě se ale DBG i v mnohem od PORGu liší, ať už svou velikostí (754 studentů místo 208), tím, že za ní začínají pole, a výukou náboženství.

Čeho tady hlavně vnímám proti PORGu relativní absenci, je mezitídní studentský život. I přes to, že škola pořádá pro studenty velké množství různých pěkných akcí (například jednu společnou přes desetkilometrovou „pout“ – pěší výlet místo pátečního vyučování – nebo pak v květnu slavnost podobnou té naší Vodní) a má i studentskou kavárnu (k té se ještě vrátím), přijde mi, že tu chybí nějaká společná iniciativa studentů, jako jsou u nás pingpongové nebo fotbálkové turnaje, TO-

Ska a samozřejmě PORGazeen. Někdo by to mohl omlouvat velikostí školy, která neumožňuje, aby se studenti znali navzájem tak jako na PORGu, ale já si myslím, že to nijak nebrání společným studentským projektům. Naopak, místa je tu dost.

Ze stránky organizační mi tu trochu vadí, že si studenti nemůžou půjčovat učebnice a musí si je kupovat. Chápu důvody, škola je velká a zařídit učebnice pro tolik studentů by se asi nedalo, ale myslím si, že luxus půjčování si učebnic ze školní knihovny je něco, čeho bychom si na PORGu měli velmi vážit.

Chtěl bych se také zmínit o stránce uspořádání rozvrhu v šestém ročníku/sextě. Již druhým rokem se tu studenti učí jako druhý cizí jazyk bud' francouzštinu, nebo latinu, a to tři hodiny týdně. Jako němcinář jsem skončil na latině a co si budeš povídат, latina třikrát týdně je moc. I když se dost učí na římských reáliích, probírá se v ní ohromné množství pro normálního smrtelníka nepotřebné gramatiky. V kvintě na PORGu je sice latina dokonce povinná, ale klade se důraz na slovní zásobu a reálie, zatímco gramatika se jen tak rychle přeletí, což mi přijde mnohem užitečnější. Co na mě tady také působí zbytečně, je, že i v šestém ročníku gymnázia jsou stále povinné dvě hodiny hudebky týdně. Vzhledem k tomu, že na hudební nástroj hrají z celé třídy dva lidé, se jedná trochu o nesmysl a jsem rád, že učitelé to po několika hodinách teorie došlo a následující měsíc se učily společenské tance na nadcházející školní ples.

Co mi naopak přijde jako zajímavý nápad, je školní kavárna. Café Piccolo je kavárna provozovaná studenty, pro studenty, kteří přijdou a koupí si něco dobrého, ale velmi často v ní vidím sedět i dvou- a tříčlenné skupinky profesorů zabraných do živelné diskuze. Vzhledem k tomu, že na PORGu už máme ČUVUN, mi naplnění jeho marketingového potenciálu nepřijde do budoucna jako nerealizovatelný nápad. Je mi jasné, že by to stálo dost úsilí několika studentů, ale fakt, že tady něco takového funguje, ukazuje, že to není nemožné.

Jako máme na PORGu přednášky, jsou tu jeden až dva víkendy v měsíci vždy v pátek a sobotu večer promítání filmů přístupné pro studenty a jejich rodiny. Jasně, že tady na venkově kolem Vídně je potřeba rozvíjet kulturu více než v Praze, ale i přesto se mi to líbí jako milý nápad programu pro rodiny studentů.

Když někomu z jiné školy řeknete, že na PORGu začínáme vyučování v 8:40, vyvalí na vás oči, že to by chtěl taky. Mně se tady ale velmi zalíbil přístup opačný, a to start školy už v 7:30. Ano, vstávání z postele je boj, ale to je i tak. Jestliže ale na PORGu po šesti hodinách končíte v 15:05, tady je to v 13:05, na oběd si dojdete do BILLY, nebo spíš domů a bum, máte před sebou krásné odpoledne. Na PORGu stačí, že máte po škole jeden kroužek (někdy ani to) a už je tma jak v pytlí.

Abych to shrnul, Gymnázium Dona Boska v Unterwaltersdorfu mě příjemně překvapilo svou až rodinou atmosférou (i přes svou velikost), a po-

kud by v budoucnu nějaký sextán stál o tip na kvalitní školu v Rakousku, můžu mu toto gymnázium kus od Vídně vřele doporučit. Čím se mi ale s odstupem pár stovek kilometrů zdá PORG opravdu výjimečný, je množství všech akcí a projektů, které u nás vytvářejí sami studenti. Tímto posílám vřelý dík všem, o kterých mluvím, a také vedení školy, že toto studentské prostředí umožňuje. Zkrátka a dobře, važme si toho! (A nenadávejme na to, že Duch PORGu umírá, sicher nicht!)

Antonín Drlík, 6C (a brzy zase sexta)

Ilustrace: Sofie Slezáková (oktáva)

ANTIPERLE

Opravdu si myslíte, že víte, co se děje za dveřmi libeňské sborovny? Jaká dramata dennodenně probíhají mezi vysokými regály narvanými knihami? Naši špioni strávili několik dlouhých týdnů převlečeni za gauč v místnosti, kam je studentům vstup přísně zapovězen, aby konečně odhalili pravdu. Tedy, přímo pravda to není, ale mohla by být!

Boreczek & Boreczek

FB: Nesprávné citáty z Libně

Janichová: V lidském těle je 7 milionů nervů a nějakým záhadným způsobem jsou lidé schopní mít na každý z nich lézt...

Fabián (z druhé strany sborovny):
UŽ JSEM SE TI OMLOUVAL ASI PĚTKRÁT!

Valášek: Když mě někdo střelí, vlastním pak tu kulku?

Fišerová: Asi jo, myslím že by nebylo úplně vhodný tu kulku chtít zpátky. Představ si, že ležíš v nemocnici, málem jsi umřel a teď si tam nakráčí ten člověk, co tě postřelil, a bude se ptát jestli mu ji vrátíš...

Huliciusová: Musíš mu ukázat, kdo tomu tady velí. Pošleš mu tu kulku poštou s pohledem, na kterej napíšeš: „Zkuste to znova.“

Roleček, k Valáškovi:
Ty tomu možná říkáš „špatný v šípkách“, já tomu říkám amatérská akupunktura.

Janichová, k Výškové: Kuba s Kačkou jsou dobrý kuchaři. (Fišerová stojí za jejich zády a se smíchem sleduje, jak Haláček v panice pobíhá po kuchyni s hořící utěrkou)

Valášek (sebou hází):
Ztratil jsem si ve spacáku knihu!
Arnot: Uklidni se, nemůže být daleko.

Náš cíkán Džordžík

aneb Šluknovsko jako výzva

Policejní těžkooděnci za plastovými štíty, osvalení holohlavci v černých trikách a Romové vyklonění z oken otřískaných baráků. Pamatuj si ty deset let staré obrázky asi lépe, než bych sám chtěl. Rád poznávám nejrůznější kouty naší vlasti, ale do Šluknovského výběžku, kterým počátkem nultých let jednadvacátého století cloumaly rasové nepokoje, jsem se dosud neodvážil. Až letos jsem sebral odvahu a své přátele z redakce PORGazeenu a vypravil jsem se na čtyři dny přímo do Šluknova. A proč to nepřiznat – ovlivněn dětskou vystrašeností ze starých děsivých obrázků jsem měl o každodenní situaci v nejsevernějším městě České republiky představy poněkud hurvíkovské.

Ještě než se do Šluknova dostaneme, dáváme si v horkém odpoledni výlet k nejsevernějšímu bodu naší země, který mi po bodech nejvýchodnějším, nejižnějším a nejzápadnějším chybí do seznamu. Parkujeme tedy ve vesnici s příznačným jménem Severní a míříme do pohraničního lesa. Zdejší cesta moc frekventovaná není, za celé odpoledne potkáme sotva pět lidí, a tak tomu ostatně bude i v příštích dnech. Samotný nejsevernější bod je ale pěkně zvelebený, nechybí obří kámen s pamětní deskou,

Šluknovský zámek

lavičky nebo informační tabule. Zpět k autu jdeme z kopce podél malebně zurčicího potůčku a nakonec po opuštěné silnici – a pak už vzhůru do Šluknova.

Tam si připadáme trochu jako v Praze: projedeme přes náměstí Republiky, náměstí Míru, kolem Karlovy ulice a přistáváme v Sokolské, kde je náš apartmán přímo naproti policejní stanici. Ačkoli po deváté padá tma, jediné, co nás vyruší ze spánku, je ranní déšť. A těsně před začátkem nočního klidu ještě kdosi z některé přilehlých vil, jehož smích zní jako výkřiky právě zraněného droida R2-D2 ze Star Wars.

Ráno vstáváme brzy, protože nás čeká výšlap přes zaniklou vesnici Fukov až do Německa. Město je vylidněné a les též, jen všudypřítomní kloši jelení – taková okřídlená klíšťata z Wishe – nás ponoukají k rychlejší chůzi. Aniž bychom kohokoli potkali, přicházíme do kuriózního „výběžku z výběžku“, tedy prostoru, kde se rozkládala obec Fukov. Zůstal tu po ní jen malebný vodojem a nově obnovený hřbitov, na němž zbyly pouhé dva náhroby. Živějí je o pár kilometrů dál, v německé vesnici Taubenheim, kde si v příjemné hospůdce u nádraží dáváme oběd. Nejednoho němčináře jistě potěší, že milá obsluha místo nářečí používá Hochdeutsch a k tomu nosí samá dobrá jídla.

Další den objevujeme zákoutí samotného města Šluknova. Na nechvalně proslulé sídliště se neodvážíme, raději míříme na druhý konec obce, kde se

Nejsevernější bod ČR

nachází pěkná, teprve nedávno vzniklá vyhlídka Židovský vrch. Postranní uličky vedoucí k ní mají spíše venkovský než městský vibe – silnice v sobě půl na půl snoubí asfalt/dlažbu a štěrk a mezi malebnými chaloupkami občas projde kočka. Centru však vévodí krásný, byť nevelký zámek s příjemnými zahradami. Dělají tu i historické prohlídky a rovnou prozradím, že i tady mají ta pověstná a obligátní kamna s přikládáním z chodby, aby panstvo nebylo rušeno.

Na šluknovsku se nám zkrátka líbilo a v čase letních dovolených jsme ocenili, že přehrší turistů tento odlehly kraj opravdu netrpí – pár cyklistů občas po místních silničkách profrčí, ale pěšich jsme potkali opravdu naprosté minimum. A ožehavé rasyové otázky? Teprve poslední den, když jsem seděl s knihou ve stinné zámecké zahradě, se problematika soužití Čechů a Romů – dá-li se vůbec taková ostrá dělicí čára vytyčit – zlehka připomněla.

Z jedné strany zahrady přichází postarší Rom, sem tam bodře klábosící s kavárenskými zákazníky na terase, a z druhé babička s dcerou a vnučkou.

Z mlhy vlastního nitra

Stále

Co je správné? Sedět a předstírat, že jsem šťastná. Nasadit úsměv a dále povídat o něčem, co jsem dřívno pustila z hlavy. Vědět, že minuty, co jsem s nimi, jsou jen ztráta času. Proč? Je snad něco, co nás spojuje? Jedině frustrace, protože ani jeden nevíme, jak se odpoutat, ale i přesto chceme zůstat. Proč se ještě snažit? Ten křik je hlasitější a bolest větší. Chci pryč, ale vím, že nikdy nepůjdu.

Mají pocit, že sama jsem z kamene? Jejich věčný nálev agrese a hloupé hry, které se každý den sunou po podlaze a ať dělám co dělám, nemohu se zbavit toho pocitu. Jak je ti? Dobře. Ale víme, že oba si lžeme do očí, protože nemáš kuráž. Drhnu a drhnu, ale skvrna stále zůstává. Musíš tu stát a dívat se? Zkusila jsi někdy opak tvého jednání?

Co je to? Náhoda? Nejsem si jistá, ale víš jak na to. Pocít svěží vánek brzkého rána, zaposlouchej se do veselého smíchu jiných lidí a poslouchej, co ti nitro šeptá. Nemusíš mluvit, nemusíš křičet, stačí vnímat. Zpracuj to kolem sebe, ale hloupé hry jsou nepotřebné. Rozumíš?

Území bývalé obce Fukov

Postarší dáma si ho hned odchytil. „Džordžiku, zase se v kašně kupou cikáni a házej tam kdejaké sajraj!“ vykládá mu rozčileně a vyhrožuje, že zavolá policii. Džordžík na to, že už jím vynadal, ale k ničemu to nebylo. Po chvíli se žena uklidňuje, klade ruku na rozložitá mužova ramena a spokojeně říká: „Džordžík, to je náš cikán!“

A to už něco znamená!

Vojtěch Voska (októva 2020/21)

Nela Rabiňák (sekunda)

Ilustrace: Valentýna Páníková

PERLY SVINÍČKŮ

Huliciusová

ŠK: To přijde do Porgazeenu
AH: Hurá, to je pořád samej Roleček,
Roleček... (...) já taky umím říkat pořád
„jak říká starý turecký přísloví“.

Fišerová

KF: Konečně vám můžu dát nějaký domácí úkol. Dobrovolný, ať jich nemusím opravovat moc.

KF: Chcete mi diktovat, co mám psát na tabuli?

ŠB: Ne!

ŠB: (k BH) Nech mě bejt!

KF: No, já Vás nechávám bejt.

(ozve se nějaký zvuk mobilu)

KF: Vy takhle melodicky přemýšíte?

Valášek

MV ke KD: Kristiáne, vy jste boží tvor.

(o Máčkově smrti)

MV: Neměli jsme tu souboje, aby zmřel jako Puškin, nejezdilo se bojovat za nezávislost Řecka jako Byron, zmřel takovou romanticky českou smrtí. Dostal průjem a umřel. My jsme vůbec takový nočník Evropy, smrádek, ale teploučko.

Roleček

AR: Kde domov můj je hymna bábovkově-biedermeierovská.

EŠ: Pane profesore, tady Ondra se naučil napodobit archaický úsměv.

(OČ předvádí)

AR: No já nevím. Mně to přijde spíš jako lehké archaické utrpení.

AR: Kdybyste toho mučeného stáhlí z kůže, z toho byste si neudělali ani kabelku.

AR: Přece se říká: „Líbí se ti to jako Sparťanovi zbraň.“

AR: Říká se, že všichni právníci pudou do pekla. To není pravda, tak 2–3 půjdou možná do nebe.

AR: Ještě nekončíme, protože jsme to nevyřešili, a vy máte zaplacné řešení!

AR: (před jarními prázdninami) Nejezděte o prázdninách na hory. Na horách je sníh, led. Knihy nejsou tak nebezpečné.

AR: Nejznámější osel?

AK: Íjáček.

AR: (zklamaně sklopí oči)

AR: Rotunda je kruhová, protože to je velice jednoduché postavit.

AF: Vy jste to zkoušel?

AR: Já jsem toho už viděl, a teďka něco uvidíte vy.

AR: Kdo četl Broučky? Kniha mimořádné deprese.

pirus communis - hruška zkrocená

AR: Viděli jste někdy nezkrocenou hrušku?

KD: To bude jablko.

Janichová

JV: To jsou primáni?

MJ: To jsou moji chytří primáni!

VK: Paní profesorko, nezvyšujte nám ego.

Kubcová

(snaží se dát video na celou obrazovku, ale dá ho do nového okna)

LK: Ježišmaria pomoc! Jak tohle zase zavřu?!

LK: Nemusíte vědět, jestli jsou makoví nebo takoví.

Pokorný

JP: Kluci, mám si to jít přečíst?!

SP: Já to nepřečtu, takže...

(mluvíme o vysokých absencích)

JP: Nad 25 procent? To už půjdete rovnou tady na Ambis.

Fabián

TF: Proto když vás do čela trefí moučka, tak to bolí míř, než když vás trefí kamion, který má větší hmotnost.

TF: A z toho pak vyplývají takovýty fúzný sci-fi filmy, kde jsou vesmíry, kde Hitler vyhrál válku nebo... ste hezký.

Studenti,

SBÍREJTE PERLY! a hlavně se o ně podělte, ozvěte se nám do redakce ať perly sviní(m) nikdy neskončí a ať nám neuniknou žádné legendární hlášky.

Tohle je poslední strana vánočního čísla, vaše redakce vám přeje hezké svátky a po svátcích tu máme konec pololetí, držte se :)

Hudson

DH: What do you always have two of?

JP: Women

DH: It was something you have two of, not something you have zero of.

Arnot

MA: Tak příští týden test.

Studenti: Ale příští týden... (je malá maturita)

MA: Jo, vy máte ty vopičárny.

(o poloze Regensburgu)

MA: Ale spíš jihovýchod. Když se řekne východ Německa, tak si představím někde Karl-Marx-Stadt.

MA: Co jste mohli v 15. století udělat kromě vnitřní proměny nebo donace, abyste se zalíbili Bohu?

(chvíle ticha)

MA: Tak třeba nějakou pout'. Ale to nebylo jak dneska, kdy tam přijedete autem, dáte si cukrovou vatu a večer je vám z toho špatně.

MA: Tomu se říká funkční negramotnost.

MA: U Gottwalda takovýhle kult osobnosti nikdy nevznikl. Než mohl vzniknout, tak se uchlastal.

(o ostatcích sv. Víta darovaných sv. Václavu)

MA: Nedostal ale celého Víta, jen rameno. Celého si syslili (v Sasku).

MA: O korunu se přetahovali bráchoré Lucemburkové —Václav a Zikmund. Václav vymyslel geniální plán. On bude císařem a vládnout bude Zikmund. No to je úplně ideální! On si bude někde na Hrádku v Kunraticích chlastat a lovit a Zikmund bude makat. Pak se jím do toho ještě napopal bratranc Jošt a císařové budou najednou tři.

you can't stand loneliness

you need someone to always hold you close
i wasn't enough and i should have guessed
now i wonder where you take off your clothes
do you think of me when you're getting dressed?

you don't know how to spend your nights alone
despite knowing that it's what you need most
so you go out and turn your heart to stone
you don't really care who'll be tonight's host

you still hate yourself so you seek love out
thinking that somehow they'll save you this time
but you're so fragile you leave with the first doubt
and do all you can to forget the crime

i always loved you, i swear that i tried
and all you gave back was painting me blue
i know it's been months, all the tears have dried
but i still wish it had been me for you

Sofie Slezáková (oktáva)

Porgazeen 84, časopis vydávaný studenty PORGu Libeň

Redakce: Šimon Bortlík, Antonín Drlík, Lucie Emrová, Štěpán Linhart, Eliška Palušová, Anežka Julia Peimer, Mikuláš Peroutka, Klára Peroutková, Nela Rabiňák, Salamandr, Linda Šolcová, Julie Trčková, Tatiana Vlčková, Vojtěch Voska (+ Hudson — sborovna)

Ilustrace: Valentýna Páníková, Anežka Procházková, Sofie Slezáková, Barbora Valeriánová

Fotografie: Vojtěch Voska, Tatiana Vlčková

Titulní strana: Lucie Slámová

Šéfredaktorka: Julie Kozmíková

Sazba a grafická úprava: (u_u)

Korektura: Sofie Slezáková, Rebeka Zábranská

Náš ajťák poradce: Michal Janočko

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII-Libeň

Ý-mejl: kozmikovajulie@porg.cz

Archiv: porgazeen.cz

Cena: 40 Kč

Porgazeen 84 vyšel v prosinci 2023 v nákladu 150 výtisků.